OSMAN BİN MUHAMMED BİN EBÎ ŞEYBE

Hadîs hafızlarından. Künyesi, Ebû Hasen. 239 (m. 853) senesinde vefât etti. İlim ve hadîs-i şerîf öğrenmek için çok memleketler dolaştı. Şüreyk, Heşîm, İsmail bin Iyâş ve İbn-i Mübârek gibi âlimleri dinledi. Ondan da, Buhârî, Müslim, Ebû Dâvûd, Nesâî, İbn-i Mâce, Ebû Ya'lâ ve daha başkaları (r.aleyhim) rivâyette bulunmuşlardır.

İbn-i Maîn onun sika ve emîn bir zât olduğunu söyler. Ahmed bin Hanbel hazretlerine onun hâlini sorduklarında, hakkında hayır ve iyilikten başka bir şey bilmiyorum, demiştir."

Rivâyet ettiği hadîs-i şeriflerden ba'zıları şunlardır:

Enes (radıyallahü anh) anlattı: Bir defa ben ve Resûlullah (aleyhisselâm) mescidden çıkıyorduk. Bize mescidin eşiğinde bir adam rastladı. "Yâ Resûlallah! Kıyâmet ne zaman kopacak?" diye sordu. Bunun üzerine Resûlullah (aleyhisselâm): "Sen onun için ne hazırladın?" buyurdu. O zât "Yâ Resûlallah! Ben onun için, çok namaz, oruç ve sadaka hazırlamadım. Fakat Allahü teâlâ ve Resûlünü severim" dedi. Resûlullah (aleyhisselâm): "O halde sen sevdiklerinle berabersin" buyurdu.

Abdullah bin Mes'ûd rivâyet etti: Resûlullah (aleyhisselâm) "Ağaç, yapraklarını nasıl döküyorsa, Allahü teâlâ da, kendisine hastalık veya başka bir şeyden zarar isâbet eden müslümanın günahlarını öylece döker" buyurdu.

Câbir (radıyallahü anh) anlattı. Birisi Resûlullaha (aleyhisselâm) gelerek, "Yâ Resûlallah rü'yâmda başımın vurulup yuvarlandığını, kendimin de peşinden koştuğumu gördüm" dedi. Bunun üzerine Peygamber efendimiz (

aleyhisselâm): “Uykun esnasında şeytanın seninle oynamasını herkese anlatma” buyurmuştur.

Haris bin Süveyd anlattı: “Abdullah hasta iken onu ziyâret etmek için yanına girdim. Resûlûllahın şöyle buyurduğunu işittim” dedi: “Allahü teâlâ, mü’min kulunun tövbesine; çorak, helak korkusu olan bir yerde, üzerinde yiyeceği ve içeceği bulunan devesi de yanında olduğu halde uyuyan; uyandığında, devesinin yanından gittiğini gören, sonra onu aramaya çıkan, nihâyet çok susayan, sonra (kendi kendine) yerime döneyim de ölünceye kadar yatayım diyen, başını ölmek için dirseğinin üzerine koyan, sonra uyandığında devesini, üzerindeki yiyecek ve içecekle beraber bulan bir kimseden daha çok sevinir.”

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Mu’cem-ül-müellifîn cild-6, sh. 278

2) Târîh-i Bağdâd cild-11, sh. 283

3) Tezkiret-ül-huffâz cild-2, sh. 444

4) Şezerât-üz-zeheb cild-2, sh. 92

5) Mîzân-ül-i’tidâl cild-3, sh. 35